

enkelte Ubethdeligheder, som jeg ikke ønsker vedtagne. Jeg har forlangt Ordet før at rette nogle faa enkelte Henstillinger eller Spørgsmaal til det ærede Udvalg. Den i § 5 staaende Bestemmelse om, hvordan Snelastningsarbejdet skal fordeles, hvorefter det skal lignedes, er jo den gamle. Det er muligt, at det er vanskeligt at røre derved, men jeg kunde for mit Vedkommende have ønsket, at man var bleven klar over, i hvad Forhold Assurancensummen skulde sættes til selve Hartkornet, ligesom jeg kunde have ønsket, at Folkehødet havde været tilbøielig ladet ude af Betragtning. Der vil maaske gjøres den Indvending gjældende, at Folkehødet som oftest spiller en stor Rolle, men efter mit Skjøn kunde det maaske nok have gaaet, at vi havde holdt os kun til Assurancensummerne og selve Hartkornet. Det er kun en Henstilling; finder Udvalget, det er ugjortligt, naa ja, saa tager det selvfølgelig ikke Hensyn dertil; men hvis Udvalget kunde faae fastslaaet en Regel, der kunde simplificere Spørgsmaalet betydelig overfor Sogneraad og Amtsraad, havde det ganske vist været meget heldigt. Bliver det staaende, som det staar, bliver det som allerede nu Sogneraadene og Amtsraadene; der skulle varetage denne Fordeling. — Der er i § 8 en Bestemmelse om, at ved Ansættelsen efter Hartkorn medtages kun Eiendomme med 2 Skpr. Hartkorn eller derover. Den Norm, der er sat, finder jeg Intet at indvende imod. De, der have Hartkorn derunder, saa vel som Indsiddere og Husmænd, skulle hde halvt Arbejde derimod. Det er forjaavidt rigtigt, men jeg vil tillade mig at gjøre en Henstilling, og det er den, at hvis et saadant Sted paa et Par Skpr. Hartkorn — eller maaske jeg vilde være tilbøielig til at gaa op til 3—4 Skpr. Hartkorn — eies af en Kvinde — og det sker jo ofte, at en enlig Enke eller ugift Kvinde paa Landet sidder inde med et saadant lille Hus, hvorpaa hun kan holde maaske med Kniberi en Ko — hun saa skal være fritaget for enten selv at gaa ud, hvad vist Ingen vil ønske — og det vil vel ogsaa indtræffe meget sjældent, at hun bliver tilfagt til Snelastning — eller ogsaa for at være tvungen til at gaa hen og leie Mand. Det er en Henstilling til det ærede Udvalg, om det ikke kunde finde rigtigt, at hvis et saadant Tilfælde indtræder, en saadan Kvinde da kunde ved Sogneraadets Bestemmelse blive fritaget.

I § 10 er der en Bestemmelse om, hvordan der skal forholdes under ekstraordinære Forhold — jeg antager, det er saadanne, der sigtes til, idet der staar i 2det Stykke: „Naar der ikke paa anden Maade kan tilveiebringes tilstrækkeligt Arbejdsmand-

skab til at stæffe Veiene farbare; kan Sogneraadet udenfor Omgangen tilfise enhver af de paa Fortegnelsen opførte Personer til at forrette Snelastningsarbejde mod Betaling af Kommunekassen efter den i § 7 ommeldte Taxt“. Der tilføies saa: „Ingen kan tilfises til at præstere mere end 1 Dag for Betaling udenfor Omgangen, forinden hele Mandstabet paa denne Maade har været tilfagt“. Jeg tillod mig under første Behandling at henlede Opmærksomheden paa det, som jeg syntes, meget Uheldige i denne Paragrafs tvende Stykker. Jeg forstaaer, at naar der er for meget Snelag, og der mangler Mandskab, er det fuldstændig rigtigt, at vi have Lov til at tage Folk efter Tilfivelse for Betaling; forudsat at disse Folk ere til at faae. Men jeg forstaaer ikke rigtigt, hvordan den Tante kan tænkes til Ende, og hvorledes det kan komme til at passe, at vi kunne faae taget disse Mennesker mere end en eneste Gang i hele Lovens Levetid. Det var det, jeg vilde gjerne vide, hvorledes det ærede Udvalg havde tænkt, at denne Bestemmelse vilde komme til at virke ud i det virkelige Liv. Jeg anser det selvfølgelig som givet, at der i enhver Kreds af Snelastningspligtige er et Arbejdsregulativ, eller hvad man nu vil kalde det, hvorefter Mandstabet bliver tilfagt paa Omgang. Alt dette Mandskab er indført deri, og det er det arbejdspligtige Mandskab. Nu staar her i det sidste Stykke af denne Paragraf, at før hele det arbejdspligtige Mandskab har været taget paa den Vis, nemlig til ekstraordinært Arbejde for Betaling, kan det ikke tages paany. Jeg spørger nu: Naar indtræder det Forhold, at arbejdspligtigt Mandskab ikke kan stæffes til Veie samtidig med, at den høistbestattede Arbejdsgiver i Kommunen faar sine Arbejdsfolk til at præstere en saadan Arbejdsdag for Betaling som den, her er nævnt? Thi det skal vel at mærke, i alt Fald efter mit Skjøn, ske, inden man kan tage dem, der gaa løse og ledige paa Torvet anden Gang. Har jeg opfattet det feil, antager jeg, at det ærede Udvalg kan give Oplysning i saa Henseende, men jeg tillader mig at fremkomme med denne Bemærkning, fordi det, som særlig har vakt Opmærksomhed for en hel Del af de Lovg., der ere komne ud i de senere Aar, har desværre været deres Uheldighed paa mange Omraader. — Til § 11 skal jeg kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Der staar, at „i hver Arbejdskreds bliver af Amtet at bestikke en eller... flere Snelagder“, og det har jeg ikke det Fjerneste imod. Jeg vil kun spørge, om det er Meningen, at Snelagden skal indstilles af Sogneraadet, eller om det